

Μήνυμα Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας για την Κυριακή του Θωμά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

“Στα θεμέλια της Εκκλησίας μας δεν βρίσκονται ανθρώπινες δυνάμεις, αλλά ένα διαρκές θαύμα. Επί δύο χιλιάδες χρόνια, παρά τα ανθρώπινα λάθη και τις αδυναμίες μας, παραμένει αλώβητη και συνεχίζει, όχι μόνο να κηρύττει αλλά και να επιβεβαιώνει με διαρκή θαύματα πως οι δυνάμεις της ζωής που έσπειρε στον κόσμο η Ανάσταση του Κυρίου μας είναι ισχυρότερες από τις σκοτεινές δυνάμεις της φθοράς και του θανάτου”.

Αυτό ανέφερε μεταξύ άλλων στο μήνυμά του ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#) κ. Δαμασκηνός για την Κυριακή του Θωμά.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

Μια εβδομάδα έχει περάσει από την λαμπρή νύχτα της Αναστάσεως και ακόμη η ψυχή μας δεν έχει χορτάσει το φως των αναστάσιμων λαμπάδων και την

απερίγραπτη χαρά του πρώτου «Χριστός Ανέστη». Και αν, πριν επτά ημέρες, υπήρξαμε μάρτυρες του πιο χαρμόσυνου και του πιο υπέρλογου γεγονότος της ανθρώπινης ιστορίας, σήμερα, τόσο η ευαγγελική όσο και η αποστολική περικοπή, μας διαβεβαιώνουν πως η Ανάσταση του Κυρίου μας δεν υπήρξε ένα μεμονωμένο γεγονός αλλά η έναρξη μιας νέας ζωής και ενός καινούργιου κόσμου.

Δεν αμφιβάλλουμε πως ο Χριστός, ο Μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού, περπάτησε ανάμεσά μας ως άνθρωπος, δίδαξε και θαυματουργήσε, μαρτύρησε και πέθανε στον Σταυρό, ενταφιάστηκε και ανέστη εκ νεκρών. Τι άφησε όμως πίσω Του; Τι έμεινε σε εκείνους που Τον πίστεψαν και Τον ακολούθησαν; Τι απέμεινε σε εμάς, δυό χιλιάδες χρόνια μετά; Τι θα κληρονομήσουν οι άνθρωποι των επόμενων γενεών «μέχρι της συντελείας του αιώνος»; (Μτθ. 28, 20)

Το σημερινό Ευαγγέλιο μας δίνει την απάντηση: Ο Χριστός παραμένει κοντά μας! Ο θάνατος δεν κατάφερε να Τον χωρίσει από τους αγαπημένους Του μαθητές! Αυτός, που είδαν αιμόφυρτο και καρφωμένο στον Σταυρό, στέκεται σήμερα ολοζώντανος ανάμεσά τους. Τρώει με αυτούς, συνομιλεί μαζί τους και απλώνει τα τρυπημένα χέρια Του, ώστε να τα ψηλαφίσουν και να μην αμφιβάλλουν πως, αυτό το σώμα που πριν λίγες ημέρες ενταφίασαν, στέκεται ξανά ολοζώντανο ενώπιόν τους. Ο φόβος γίνεται χαρά, την απογοήτευση διαδέχεται η ελπίδα και η οδυνηρή απουσία που επέφερε ο θάνατος δίνει την θέση της σε μια χαρμόσυνη παρουσία χωρίς τέλος.

Την παρουσία αυτή επιβεβαιώνει και η σημερινή αποστολική περικοπή, από το βιβλίο των «Πράξεων των Αποστόλων», το υπέροχο εκείνο βιβλίο που καταγράφει τα πρώτα βήματα της Εκκλησίας μας μέσα στον κόσμο, όταν πλέον ο Κύριος, μετά την Ανάληψή Του, δεν ήταν πλέον ορατός. Τι χρειάζονταν όμως τα μάτια, όταν οι καρδιές των μαθητών ήταν γεμάτες από το Αναστάσιμο Φως και όλη τους η ύπαρξη αντανακλούσε την δύναμη της αγάπης του Αναστημένου Διδασκάλου τους;

Έχει προηγηθεί, βεβαίως, η Πεντηκοστή. Ένα επουράνιο θάρρος έχει κατακλύσει τις ψυχές των Αποστόλων και μια θεϊκή δύναμη τους έχει μεταβάλει σε δοχεία θαυματουργικής Χάριτος. Ακούσαμε σήμερα τα συγκλονιστικά γεγονότα, όπως περιγράφονται στον δέκατο πέμπτο και στον δέκατο έκτο στίχο του πέμπτου κεφαλαίου του βιβλίου των «Πράξεων»: «Ακόμη και στις πλατείες έφερναν τους ασθενείς και τους ξάπλωναν σε κρεβάτια και σε φορεία, για να πέσει πάνω σε κάποιον απ' αυτούς έστω και η σκία του Πέτρου όταν αυτός ερχόταν. Κι από τις πόλεις που ήταν γύρω στην Ιερουσαλήμ συνέρρεε το πλήθος, φέρνοντας αρρώστους κι άλλους που τους βασάνιζαν πνεύματα πονηρά· κι όλοι αυτοί γιατρεύονταν» (στ. 15-16).

Έχουν μεγάλη σημασία αυτά τα θαύματα, αδελφοί μου, διότι πραγματοποιούνται, όχι πλέον από τον Θεάνθρωπο αλλά από απλούς ψαράδες που έχουν μεταβληθεί σε κήρυκες ενός αναγεννημένου κόσμου. Σε εκείνες, όμως, τις πρώτες ημέρες της ιδρύσεως της Εκκλησίας μας, πέρα από τον τελικό θρίαμβο της ζωής, προαναγγέλλεται και κάτι οδυνηρό που θα ακολουθήσει: Μια διαρκής μάχη ανάμεσα στις δυνάμεις της ζωής και στις δυνάμεις του θανάτου. Ναι! Ο Θάνατος θα συνεχίσει να καταδυναστεύει τον άνθρωπο. Δεν αποτελεί όμως μονόδρομο. Ένας νέος, παράλληλος δρόμος είναι πλέον ανοιχτός. Ένας δρόμος που οδηγεί, όχι σε ένα μνήμα αλλά στην ζωή, η οποία είναι πλέον διαθέσιμη σε όποιον θελήσει να ενωθεί με τον Αναστημένο Αρχηγό της.

Και κάτι ακόμη, όμως, προαναγγέλλεται: Μια ακόμη μάχη! Η μάχη της Εκκλησίας εναντίον των οργάνων του σκότους και των εχθρών της ζωής. Εκείνων, οι οποίοι παραμένουν αμετανόητοι, ακόμη και όταν τα θαύματα συμβαίνουν μπροστά στα μάτια τους, όπως περιγράφει, λίγο παρακάτω, η περικοπή: «Βλέποντας αυτά τα θαύματα, ο αρχιερέας και όλοι όσοι ήταν μαζί του, δηλαδή αυτοί που ανήκαν στο κόμμα των Σαδδουκαίων, γεμάτοι φθόνο έπιασαν τους αποστόλους και τους έβαλαν στη φυλακή» (στ. 17).

Παράξενο, παράλογο αλλά και αληθινό αυτό που συμβαίνει από τότε μέχρι και σήμερα: Ο εγωισμός και η αμαρτία να διαστρέφουν τόσο καταστροφικά την ανθρώπινη ψυχή, ώστε η ευεργεσία και η θεϊκή αγάπη, αντί να γεμίσουν τον άνθρωπο με χαρά και ευγνωμοσύνη, να τον μεταβάλλουν σε ύπαρξη οργής και δαιμονικού μίσους! Δεν είναι, άραγε, αυτό ακριβώς που μας περιέγραψε, πριν επτά ημέρες, η αναστάσιμη περικοπή από το κατά Ιωάννην ευαγγέλιο: «Ο Λόγος του Θεού ήταν η ζωή και η ζωή αυτή υπήρξε το φως του κόσμου. Το φως αυτό έλαμψε μέσα στο σκοτάδι του κόσμου, μα το σκοτάδι δεν το δέχτηκε.» (Ιω. 4,5).

Αυτό είναι η Εκκλησία: Ένα ολοφώτεινο καράβι που συνεχίζει να πλέει μέσα στην κατασκότεινη λαίλαπα της ανθρώπινης ιστορίας. Πεπρωμένο της είναι οι διωγμοί, πεπρωμένο της, όμως, είναι και η τελική νίκη. Πώς είναι δυνατόν να μην έχει ακόμη καταποντιστεί από τα τεράστια κύματα που διαρκώς ορθώνονται απέναντί της; Η απάντηση βρίσκεται κρυμμένη στο τελευταίο μέρος της σημερινής αποστολικής περικοπής: «Αλλά, την νύχτα, ένας άγγελος Κυρίου άνοιξε τις πόρτες της φυλακής, έβγαλε έξω τους φυλακισμένους αποστόλους και τους είπε. Πηγαίνετε στο ναό και κηρύξτε στο λαό το μήνυμα γι' αυτή την καινούρια ζωή » (στ.20).

Στα θεμέλια της Εκκλησίας μας δεν βρίσκονται ανθρώπινες δυνάμεις, αλλά ένα διαρκές θαύμα. Επί δύο χιλιάδες χρόνια, παρά τα ανθρώπινα λάθη και τις

αδυναμίες μας, παραμένει αλώβητη και συνεχίζει, όχι μόνο να κηρύττει αλλά και να επιβεβαιώνει με διαρκή θαύματα πως οι δυνάμεις της ζωής που έσπειρε στον κόσμο η Ανάσταση του Κυρίου μας είναι ισχυρότερες από τις σκοτεινές δυνάμεις της φθοράς και του θανάτου. Το έλεος και η χάρις του Θεού παραμένουν αμείωτα και συνεχίζουν μέχρι και σήμερα να αναδεικνύουν θεωμένους αγίους, ικανούς να θεραπεύουν σώματα και να ανασταίνουν ψυχές. Στα πρόσωπα αυτών αποκαλύπτεται η διαρκής παρουσία του Χριστού στον κόσμο.

Μπορεί να μην ανήκουμε στους τυχερούς που αντίκρισαν με τα μάτια τους τον Αναστημένο Σωτήρα. Μπορεί να μην ακούσαμε τον γλυκύτατο λόγο Του. Μπορεί να μην ψηλαφίσουμε τα κατατρυπημένα χέρια Του και την πληγωμένη πλευρά Του. Μπορούμε όμως να μιμηθούμε την πίστη των αγίων μας και να γίνουμε εκείνοι οι μακάριοι, «οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες», όπως είπε ο ίδιος ο Χριστός. Μαζί με Εκείνον ας συνεχίσουμε το ταξίδι της ζωής μας. Κι όταν τα κύματα και ο σάλος μοιάζουν πανίσχυρα, ας θυμόμαστε τον Απόστολο Θωμά και ας αναφωνούμε μαζί του: «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου!».